

PROTOKOL

udarbejdet af Rådet i overensstemmelse med artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union, til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i denne protokol, Den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM HENVISER til Rådets retsakt af 16. oktober 2001 om udarbejdelse af protokollen til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM TAGER HENSYN til de konklusioner, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd den 15. og 16. oktober 1999 i Tammerfors, og til behovet for straks at udmønte disse konklusioner i praksis med henblik på at få indført et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed,

SOM TAGER HENSYN til de henstillinger, som eksperterne har formuleret i forbindelse med de evalueringsrapporter, der er udarbejdet på grundlag af Rådets fælles aktion 97/827/RIA af 5. december 1997 vedrørende indførelse af en ordning for evaluering af, hvordan de internationale forpligtelser med hensyn til bekæmpelse af organiseret kriminalitet udmøntes og efterleves i de enkelte medlemsstater ⁽¹⁾,

SOM ER OVERBEVIST OM, at der er behov for yderligere foranstaltninger inden for gensidig retshjælp i straffesager med henblik på bekæmpelse af kriminalitet, især organiseret kriminalitet, hvidvaskning af penge og økonomisk kriminalitet,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER, der skal knyttes som bilag til og udgøre en integrerende del af konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater ⁽²⁾, i det følgende benævnt »2000-konventionen om gensidig retshjælp«:

Artikel 1

Anmodninger om oplysninger om bankkonti

1. Hver medlemsstat skal på de i denne artikel fastsatte betingelser træffe de nødvendige foranstaltninger til som svar på en anmodning fremsat af en anden medlemsstat at afgøre, hvorvidt en fysisk eller juridisk person, der er genstand for en strafferetlig efterforskning, indehaver eller kontrollerer en eller flere bankkonti af enhver art i banker på dens område og, hvis dette er tilfældet, at meddele alle enkeltheder om de identificerede konti.

Dette omfatter også, hvis det ønskes, og i det omfang der kan fremskaffes oplysninger inden for en rimelig tid, konti, som den person, der er part i en sag, har fuldmagt til.

2. Forpligtelsen i denne artikel finder kun anvendelse, i det omfang den kontoførende bank ligger inde med oplysningerne.

3. Forpligtelsen i denne artikel finder kun anvendelse, hvis efterforskningen angår:

— en lovovertrædelse, der straffes med en frihedsstraf eller sikkerhedsforanstaltning af en varighed på mindst fire år i den anmodende stat og mindst to år i den anmodede stat, eller

— en lovovertrædelse, der er nævnt i artikel 2 i 1995-konventionen om oprettelse af en europæisk politienhed (Europol-

konventionen) eller i bilaget til nævnte konvention med ændringer, eller

— i det omfang den ikke kan omfattes af Europol-konventionen, en lovovertrædelse, der er nævnt i 1995-konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, 1996-protokollen hertil eller anden protokol (1997) hertil.

4. Den anmodende myndighed skal i sin anmodning:

— oplyse, hvorfor den finder, at de ønskede oplysninger sandsynligvis vil være af væsentlig værdi for efterforskningen af lovovertrædelsen

— oplyse, hvad der ligger til grund for dens formodning om, at banker i den anmodede medlemsstat fører kontiene, og, så vidt det lader sig gøre, hvilke banker der er tale om

— medtage enhver tilgængelig oplysning, der kan lette udførelsen af anmodningen.

5. Medlemsstaterne kan stille de samme betingelser for at efterkomme en anmodning i henhold til denne artikel som i forbindelse med anmodninger om ransagning eller beslaglæggelse.

6. Rådet kan i henhold til artikel 34, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Union træffe afgørelse om at udvide det anvendelsesområde, der er anført i stk. 3.

⁽¹⁾ EFT L 344 af 15.12.1997, s. 7.

⁽²⁾ EFT C 197 af 12.7.2000, s. 3.

Artikel 2

Anmodninger om oplysninger om banktransaktioner

1. Efter anmodning fra den anmodende medlemsstat skal den anmodede medlemsstat udlevere udførlige oplysninger om nærmere angivne bankkonti og om banktransaktioner, der er blevet foretaget i et nærmere angivet tidsrum via en eller flere konti, der er angivet i anmodningen, herunder udførlige oplysninger om afsender- eller modtagerkonti.
2. Den forpligtelse, der er fastsat i denne artikel, finder kun anvendelse, i det omfang den kontoførende bank ligger inde med oplysningerne.
3. Den anmodende medlemsstat skal i sin anmodning oplyse, hvorfor den finder de ønskede oplysninger relevante for efterforskningen af lovovertrædelsen.
4. Medlemsstaterne kan stille de samme betingelser for at efterkomme anmodning i henhold til denne artikel som i forbindelse med anmodninger om ransagning eller beslaglæggelse.

Artikel 3

Anmodninger om overvågning af banktransaktioner

1. Hver medlemsstat skal påtage sig at sikre, at den på anmodning fra en anden medlemsstat i et nærmere bestemt tidsrum er i stand til at overvåge banktransaktioner, der foretages via en eller flere konti, der er angivet i anmodningen, og meddele den anmodende medlemsstat resultatet heraf.
2. Den anmodende medlemsstat skal i sin anmodning oplyse, hvorfor den finder de ønskede oplysninger relevante for efterforskningen af lovovertrædelsen.
3. Afgørelsen om at fortage overvågning træffes i hvert enkelt tilfælde af de kompetente myndigheder i den anmodede medlemsstat under behørig hensyntagen til denne medlemsstats nationale lovgivning.
4. De praktiske detaljer i forbindelse med overvågningen aftales mellem de kompetente myndigheder i den anmodende og den anmodede medlemsstat.

Artikel 4

Tavshedspligt

Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at banker ikke meddeler den berørte bankkunde eller tredjemænd, at der er fremsendt oplysninger til den anmodende medlemsstat i henhold til artikel 1, 2 eller 3, eller at en efterforskning er i gang.

Artikel 5

Pligt til underretning

Hvis den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat, når den efterkommer en anmodning om gensidig retshjælp, finder, at der eventuelt er behov for at iværksætte efterforskningsskridt, der ikke var forudset fra begyndelsen, eller som det ikke var muligt at angive på tidspunktet for anmodningen, underretter den omgående den anmodende myndighed herom, for at den kan blive i stand til at iværksætte yderligere foranstaltninger.

Artikel 6

Supplerende anmodninger om gensidig retshjælp

1. Hvis den kompetente myndighed i den anmodende medlemsstat fremsætter en anmodning om gensidig retshjælp til supplerende af en allerede indgivet anmodning, er det ikke nødvendigt at fremkomme med oplysninger, der allerede er fremsendt i den oprindelige anmodning. Den supplerende anmodning skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for at identificere den oprindelige anmodning.

2. Hvis den kompetente myndighed, som har fremsat anmodningen om retshjælp, i overensstemmelse med gældende bestemmelser medvirker ved udførelsen af anmodningen i den anmodede medlemsstat, kan den rette en supplerende anmodning direkte til den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat under sit ophold dér, med forbehold af artikel 6, stk. 3, i 2000-konventionen om gensidig retshjælp.

Artikel 7

Bankhemmelighed

En medlemsstat kan ikke påberåbe sig bankhemmeligheden som begrundelse for at afslå alt samarbejde vedrørende en anden medlemsstats anmodning om gensidig retshjælp.

Artikel 8

Fiskale lovovertrædelser

1. Gensidig retshjælp må ikke afslås udelukkende med den begrundelse, at anmodningen vedrører en overtrædelse, der af den anmodede medlemsstat betragtes som en fiskal lovovertrædelse.

2. Har en medlemsstat gjort efterkommelsen af en anmodning om ransagning og beslaglæggelse betinget af, at den overtrædelse, som ligger til grund for anmodningen, skal være strafbar efter dens nationale lovgivning, anses denne betingelse for opfyldt for så vidt angår de i stk. 1 omhandlede overtrædelser, hvis overtrædelsen kan sidestilles med en overtrædelse af samme slags efter denne medlemsstats lovgivning.

Anmodningen må ikke afslås med den begrundelse, at den anmodede medlemsstat ikke opkræver samme slags skatter eller afgifter eller ikke har fastsat nogen regler om skatter, afgifter, told og valuta af tilsvarende slags som i den anmodende medlemsstats lovgivning.

3. Artikel 50 i Schengen-gennemførelseskonventionen ophæves.

Artikel 9

Politiske lovovertrædelser

1. Med henblik på gensidig retshjælp mellem medlemsstater må den anmodede medlemsstat ikke anse nogen lovovertrædelse for en politisk lovovertrædelse, en lovovertrædelse, der har forbindelse med en politisk lovovertrædelse, eller en lovovertrædelse, der udspringer af politiske motiver.

2. Hver medlemsstat kan, når den giver den i artikel 13, stk. 2, nævnte notifikation, erklære, at den alene vil bringe stk. 1 i nærværende artikel i anvendelse på:

a) de forbrydelser, der er omhandlet i artikel 1 og 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme af 27. januar 1977

og

b) forbrydelser, der kan karakteriseres som sammensværgelser eller forbrydersammenslutninger — jf. beskrivelsen af en sådan adfærd i artikel 3, stk. 4, i konvention om udlevering mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union af 27. september 1996 — som har til formål at begå en eller flere af de forbrydelser, der er nævnt i artikel 1 og 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme.

3. Forbehold i medfør af artikel 13 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme finder ikke anvendelse på gensidig retshjælp mellem medlemsstater.

Artikel 10

Fremsendelse af afslag til Rådet og inddragelse af Eurojust

1. Hvis der gives afslag på en anmodning på grundlag af:

— artikel 2, litra b), i den europæiske konvention om gensidig retshjælp eller artikel 22, stk. 2, litra b), i Benelux-traktaten, eller

— artikel 51 i Schengen-gennemførelseskonventionen eller artikel 5 i den europæiske konvention om gensidig retshjælp, eller

— artikel 1, stk. 5, eller artikel 2, stk. 4, i denne protokol

og den anmodende medlemsstat opretholder sin anmodning, men der ikke kan findes nogen løsning, fremsendes det begrundede afslag af den anmodede medlemsstat til Rådet med hen-

blik på eventuel evaluering af, hvordan det juridiske samarbejde mellem medlemsstaterne fungerer.

2. De kompetente myndigheder i den anmodende medlemsstat kan, når Eurojust er oprettet, indberette ethvert problem, der måtte opstå i forbindelse med efterkommelsen af en anmodning vedrørende bestemmelserne i stk. 1, til Eurojust med henblik på en mulig praktisk løsning i overensstemmelse med bestemmelserne i det instrument, i henhold til hvilket Eurojust er oprettet.

Artikel 11

Forbehold

Der kan ikke tages andre forbehold med hensyn til denne protokol end dem, der er anført i artikel 9, stk. 2.

Artikel 12

Geografisk anvendelse

Denne protokol finder anvendelse på Gibraltar, når 2000-konventionen om gensidig retshjælp har fået virkning i Gibraltar i overensstemmelse med nævnte konventions artikel 26.

Artikel 13

Ikrafttræden

1. Denne protokol vedtages af medlemsstaterne i overensstemmelse med deres respektive forfatningsmæssige bestemmelser.

2. Medlemsstaterne giver generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union notifikation om afslutningen af de procedurer, der efter deres forfatningsmæssige bestemmelser kræves for at vedtage protokollen.

3. Denne protokol træder i kraft for de otte berørte medlemsstater 90 dage efter, at den ottende af de medlemsstater, som på tidspunktet for Rådets vedtagelse af retsakten om udarbejdelse af denne protokol var medlem af Den Europæiske Union, har foretaget notifikation, jf. stk. 2. Er 2000-konventionen om gensidig retshjælp ikke trådt i kraft på denne dato, træder protokollen dog først i kraft på datoen for nævnte konventions ikrafttræden.

4. En notifikation afgivet af en medlemsstat efter denne protokols ikrafttræden i medfør af stk. 3 medfører, at denne protokol 90 dage efter nævnte notifikation træder i kraft i forbindelserne mellem den pågældende medlemsstat og de medlemsstater, for hvilke protokollen allerede er trådt i kraft.

5. Inden denne protokol træder i kraft i medfør af stk. 3, kan enhver medlemsstat samtidig med afgivelsen af den i stk. 2 omhandlede notifikation eller på et hvilket som helst senere tidspunkt erklære, at den vil anvende denne protokol i sine forbindelser med de medlemsstater, der har afgivet samme erklæring. Sådanne erklæringer træder i kraft 90 dage efter deponeringen.

6. Uanset stk. 3, 4 og 5 kan denne protokol hverken træde i kraft eller anvendes i forbindelserne mellem to medlemsstater, før 2000-konventionen om gensidig retshjælp er trådt i kraft eller anvendes mellem disse medlemsstater.

7. Denne protokol finder anvendelse på gensidig retshjælp, der iværksættes efter den dato, hvor protokollen træder i kraft mellem de berørte medlemsstater eller anvendes i henhold til stk. 5.

Artikel 14

Nye medlemsstaters tiltrædelse

1. Denne protokol er åben for tiltrædelse af enhver stat, der bliver medlem af Den Europæiske Union, og som tiltræder 2000-konventionen om gensidig retshjælp.

2. Teksten til protokollen på den tiltrædende stats sprog, som udformet af Rådet for Den Europæiske Union, er autentisk.

3. Tiltrædelsesinstrumenterne deponeres hos depositaren.

4. Denne protokol træder i kraft for den tiltrædende stat 90 dage efter deponeringen af den pågældende stats tiltrædelsesinstrument eller på datoen for protokollens ikrafttræden, hvis den endnu ikke er trådt i kraft ved udløbet af ovennævnte periode.

5. Er denne protokol endnu ikke trådt i kraft, når tiltrædelsesinstrumenterne deponeres, finder artikel 13, stk. 5, anvendelse på de tiltrædende medlemsstater.

6. Uanset stk. 4 og 5 kan denne protokol hverken træde i kraft eller anvendes for den tiltrædende stat, før 2000-konventionen om gensidig retshjælp er trådt i kraft eller anvendes for denne stats vedkommende.

Artikel 15

Islands og Norges stilling

Artikel 8 udgør foranstaltninger, der ændrer eller udbygger de bestemmelser, der er nævnt i bilag A til den aftale, der er indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i

gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne ⁽¹⁾, i det følgende benævnt »associeringsaftalen».

Artikel 16

Ikrafttræden i Island og Norge

1. Med forbehold af associeringsaftalens artikel 8 vil den i artikel 15 nævnte bestemmelse, 90 dage efter, at Island og Norge i medfør af associeringsaftalens artikel 8, stk. 2, har meddelt Rådet og Kommissionen, at deres forfatningsmæssige krav er opfyldt, træde i kraft i deres gensidige forbindelser med de medlemsstater, for hvilke denne protokol allerede er trådt i kraft i medfør af artikel 13, stk. 3.

2. Hvis denne protokol træder i kraft i en medlemsstat efter den dato, på hvilken den i artikel 15 nævnte bestemmelse er trådt i kraft i Island og Norge, finder den pågældende bestemmelse også anvendelse på de gensidige forbindelser mellem den pågældende medlemsstat og Island og Norge.

3. Den i artikel 15 nævnte bestemmelse bliver under alle omstændigheder først bindende for Island og Norge, når de i artikel 2, stk. 1, i 2000-konventionen om gensidig retshjælp omhandlede bestemmelser træder i kraft for disse to staters vedkommende.

4. Med forbehold af stk. 1, 2 og 3 træder den i artikel 15 nævnte bestemmelse senest i kraft i Island og Norge på datoen for denne protokols ikrafttræden i den 15. stat, som på tidspunktet for Rådets vedtagelse af retsakten om udarbejdelse af denne protokol var medlem af Den Europæiske Union.

Artikel 17

Depositar

Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er depositar for denne protokol.

Depositaren offentliggør i EF-Tidende en oversigt over vedtagelser og tiltrædelser samt erklæringer og enhver anden meddelelse vedrørende denne protokol.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne protokol.

Udfærdiget i Luxembourg, den 16. oktober 2001 i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union. Generalsekretæren fremsender en bekræftet kopi heraf til hver medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

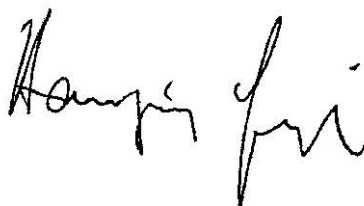
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de Regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

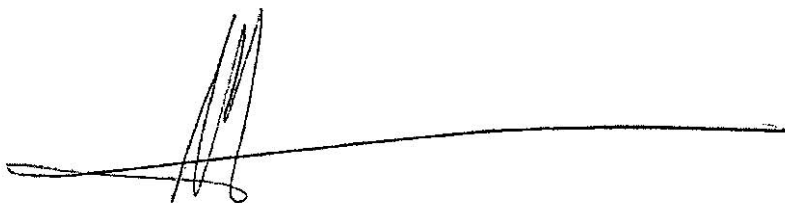
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

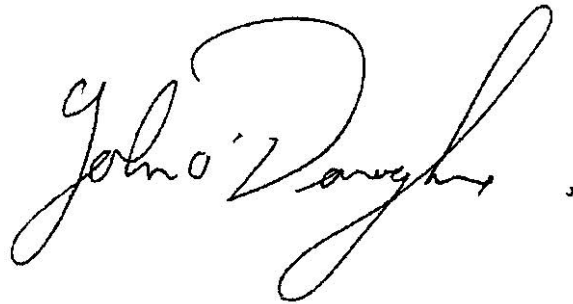
Por el Gobierno del Reino de España

Pour le gouvernement de la République française

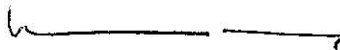
Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

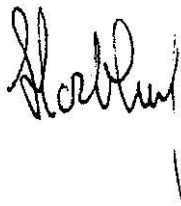
Per il governo della Repubblica italiana

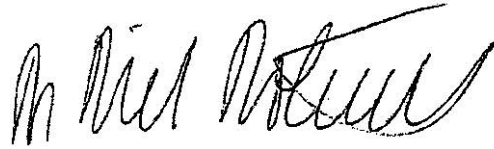
Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

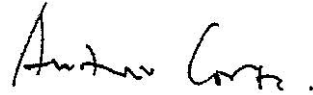
Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

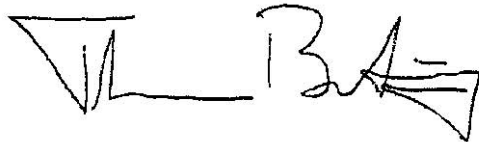
Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

